

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa 3.9.2004 tehdyn komission päätöksen (asia COMP/E-1/38.069 – kupariset vesijohtoputket) 1 artiklan a, b ja c kohdan siltä osin kuin ne koskevat 1.7.1995–27.8.1998 välistä aikaa ja 10.12.1998–7.10.1999 välistä aikaa

— muuttaa riidanalaisen päätöksen 2 artiklaa ja alentaa kantajille määrättyä sakkoo

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio katsoi riidanalaisessa päätöksessä, että kantajat rikkoivat muiden yritysten mukana EY 81 artiklan 1 kohtaa osallistumalla monitahoiseihin sopimuksiin ja yhdenmukaistettuihin menettelytapoihin, joilla vahvistettiin hintoja ja jaettiin markkinoita kuparisten vesijohtoputkien alalla.

Kanteensa tueksi kantajat väittävät, että komissio teki EY 81 artiklan 1 kohdan soveltamisessa oikeudellisen virheen katsoessaan, että kantajat osallistuivat yhtenä kokonaisuutena pidettävään jatkettuun kilpailusääntöjen rikkomiseen, joka kesti 3.6.1998–22.3.2001 välisen ajan. Kantajat väittävät edelleen, että vaikka tämä rikkominen olisikin luonnehdittava yhtenä kokonaisuutena pidettäväksi jatketuksi kilpailusääntöjen rikkomiseksi, komissio rikkoi suhteellisuusperiaatetta, kun se ei ottanut huomioon, että kantajien osallistuminen kyseiseen rikkomiseen oli vähäisempää huomattavan osan siitä ajanjaksosta, jonka kyseinen rikkominen kesti. Kantajien mukaan komissio myös katsoi virheellisesti, ettei vanhentumissääntöjä voitu soveltaa kantajien tapaukseen, ja siksi kantajat väittävät, että mitään sakkoo ei olisi pitänyt määrätä niiden rikkomisten osalta, jotka loppuivat ennen 22.3.1996, kun otetaan huomioon, että komissio aloitti tutkimuksensa 22.3.2001. Lopuksi kantajat väittävät, että komissio ei soveltanut kantajiin asianmukaisesti yhteistyötiedonantoon eikä sakkojen laskeamista koskevia vuoden 1998 suuntaviivoja, koska komission myöntämä sakonalennus ei heijasta asianmukaisesti sitä yhteistyötä, jota kantajat tekivät komission kanssa. Samassa yhteydessä kantajat myös väittävät, että yhdenvertaisen kohtelun periaatetta on loukattu, koska kantajille myönnettiin sama sakonalennus kuin toiselle kyseiseen rikkomiseen osallistuneelle yritykselle, vaikka kantajat tekivät komission kanssa tiiviimpää yhteistyötä kuin kyseinen yritys.

Outokumpu OYJ:n ja Outokumpu Copper Products OY:n 21.1.2005 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-20/05)

(2005/C 82/65)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Outokumpu OYJ, kotipaikka Espoo (Suomi), ja Outokumpu Copper Products OY, kotipaikka Espoo (Suomi), ovat nostaneet 21.1.2005 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajien edustajina ovat barrister J. Ratliff sekä asianajajat F. Distefano ja J. Luostarinen.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa 3.9.2004 tehdyn komission päätöksen (asia COMP/E-1/38.069 – kupariset vesijohtoputket) 2 artiklan siltä osin kuin se koskee kantajille määrätyn sakon määrää

— alentaa kantajille kyseisessä päätöksessä määrättyä sakkoo tuomiovaltansa nojalla

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut, mukaan lukien kantajien oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio katsoi riidanalaisessa päätöksessä, että kantajat rikkoivat muiden yritysten mukana EY 81 artiklan 1 kohtaa osallistumalla monitahoiseihin sopimuksiin ja yhdenmukaistettuihin menettelytapoihin, joilla vahvistettiin hintoja ja jaettiin markkinoita kuparisten vesijohtoputkien alalla.

Kanteensa tueksi kantajat väittävät ensinnäkin, että komissio teki oikeudellisen virheen korottaessaan kantajille määrättyä sakkoo 50 prosenttia rikkomisen uusimisen takia sillä perusteella, että kantajien oli jo todettu syyllystyneen samankaltaiseen rikkomiseen ruostumatonta terästä koskeneessa asiassa. Tämän osalta kantajat väittävät, että komissio rikkoi asetuksen 1/2003⁽¹⁾ 23 artiklaa sekä omia vuonna 1998 sakkojen määrittämisestä antamia suuntaviivoja, loukkasi suhteellisuuden ja yhdenvertaisen kohtelun yleisiä periaatteita ja teki ilmeisen arviointivirheen.

Kantajat väittävät edelleen, että komissio teki sekä oikeudellisen virheen että tosiseikkojen arviointia koskevan virheen korottaessaan kantajille määrättyä sakkoa 50 prosenttia ennaltaehkäisyvuoksi. Tämän osalta kantajat väittävät, että komissio arvioi tällaisia ennaltaehkäiseviä vaikutuksia virheellisesti ja vastoin neuvoston asetuksen 1/2003 23 artiklaa, omia vuonna 1998 sakkojen määräämisestä antamia suuntaviivoja sekä sakkojen määräämisen, rankaisemisen ja suhteellisuuden yleisiä periaatteita, koska kyseisessä rikkomisessa mukana olleisiin muihin yrityksiin verrattuna kantajista tuli entistäkin suurempia yrityskaupoilla, jotka tehtiin aivan rikkomisen lopussa tai jopa sen jälkeen. Samassa yhteydessä kantajat väittävät, että komissio teki virheen tarkastellessaan ainoastaan liikevaihtoa eikä kantajien kaikkia olosuhteita.

Lopuksi kantajat väittävät, että komissio selvästi teki oikeudellisen virheen ottaessaan sakkojen määräämisessä huomioon paitsi tuottajien ”muokkauslisän”, joka saadaan kuparimetallin jalostamisesta vesijohtoputkiksi, myös koko toiminnan perustana olevasta kuparimetallista saatavan liikevaihdon, joka ei kuulunut mihinkään lainvastaiseen yhteistoimintaan. Kantajien mukaan kyseinen virhe on johtanut suhteettomaan korkeaan sakkoon.

(¹) Perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16 päivänä joulukuuta 2002 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1/2003 (EYVL L 1, 4.1.2003, s. 1)

Halcor Metal Works S.A:n 21.1.2005 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-21/05)

(2005/C 82/66)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Halcor Metal Works S.A., kotipaikka Ateena (Kreikka), on nostanut 21.1.2005 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajina ovat barrister I. S. Forrester sekä asianajajat A. P. Schulz ja A. Komninos.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa riidanalaisen päätöksen 1 artiklan f kohdan ja 2 artiklan d kohdan siltä osin kuin sakko määrätään Halcorille

- toissijaisesti määrää sellaisen alemman sakon, jonka se mahdollisesti katsoo asianmukaiseksi, kun se käyttää EY 229 artiklan perustuvaa täyttä harkintavaltaansa

- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja riitauttaa sakon, joka sille määrättiin EY 81 artiklan 1 kohdan soveltamisesta 3.9.2004 asiassa Comp/E-1/38-069 tehdyllä komission päätöksellä, jonka mukaan kuparisten vesijohtoputkien alalla on rikottu kilpailusääntöjä kolmella erillisellä tavalla.

Kanteensa tueksi kantaja väittää ensinnäkin, ettei se ansainnut menettelystään sakkoa. Kantajan mukaan sen menettelyyn ei sisällynyt toimia, joista olisi ollut perusteltua määrätä EY 81 artiklan mukainen sakko, koska riidanalaisen päätöksen muut adressaatit harjoittivat sitä kohtaan painostusta ja koska se vienti- ja kasvukeskeisenä yrityksenä osallistui kartelliin vastahakoisesti ja passiivisesti.

Kantaja väittää myös, että sille määrätyn sakon lähtökohta oli ilmiselvästi virheellinen ja loukkaa yhdenvertaisen kohtelun periaatetta. Kantaja toteaa, että kun kyseisessä päätöksessä väitetään sen muiden adressaattien syyllistyneen kolmeen erilliseen kilpailusääntöjen rikkomiseen, kantajaa syytetään ainoastaan yhdestä rikkomisesta, ja kuitenkin sakon perusmäärä laskettiin samalla tavalla kaikkien adressaattien osalta. Kantaja väittää myös, ettei se vahvistanut järjestelyjä ja että rikkomisen maantieteellinen ulottuvuus kattaa päätöksessä virheellisesti Kreikan.

Kantaja väittää edelleen, että rikkomisen keston perusteella määrätty sakonkorotus merkitsee ilmeistä arviointivirhettä ja oikeudellista virhettä.

Lopuksi kantaja väittää, että sille määrätty sakko on suhteeton, kun sitä verrataan kyseisen päätöksen muille adressaateille määrättyihin sakkoihin ja kun otetaan huomioon kantajan erityiset olosuhteet. Kantaja viittaa tämän osalta siihen, että se vapaaehtoisesti lakkasi osallistumasta kokouksiin vuonna 1999 eli kaksi vuotta ennen kuin komissio kuuli kartelliväitteistä, kokouksiin osallistumisensa lyhytaikaisuuteen, passiiviseen läsnäoloonsa kokouksissa sekä siihen, että se toimitti komissiolle ne täydelliset asiakirjat, joihin väitetiedoksianto ja päätös perustuivat.